

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. január 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 29.B.782/2015/28. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt kábítószer-kereskedelem büntette jogszabályi megjelölésénél a Btk. 176. § (1) bekezdése mellett feltünteti annak IV. fordulatát is.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 5 (öt) évre enyhíti.

A vádlott részére kiadni rendelt és T-120/2013. szám alatt kezelt, 8. tételként megjelölt bűnjel száma helyesen 9.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 20.000 (húszezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2016. június 23. napján kihirdetett 29.B.782/2015/28. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés] és 1 rb. új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetében [Btk. 184.§ (1) bekezdés b) pont].

Ezért - halmazati büntetésül - 7 év fegyházban letöltendő szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra, továbbá 1.267.500 forint vagyonekbeosztásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes letartóztatásban és házi őrizetben töltött időt akként, hogy egy napi előzetes letartóztatásban, illetve öt nap házi őrizetben töltött idő felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

Megállapította továbbá, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetése kétharmad részének a kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Határozott az eljárás során lefoglalt tárgyakról és az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére a büntetése súlyosításáért, a vádlott felmentésért és enyhítésért, védője pedig a tényállás téves megállapítása miatt felmentésért; másodsorban enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A védő a fellebbezését írásban az ítéletablánál 2016. december 12. napján előterjesztett beadványában indokolta.

Ebben elsősorban az általa aggályosnak tartott bizonyítékok elemzésére tért ki, elsőként is az igazságügyi vegyész szakértői véleményt kifogásolta. Arra hivatkozott, hogy a szakértői véleményből elmaradt a csomagbontás körülményének, a bűnjelek sértetlen állapotban való megérkezésének dokumentálása. Így - kétséget kizáró bizonyítottság hiányában - abból, hogy a lefoglalt mennyiségek és a szakértőhöz megérkezett mennyiségek között hasonló súlymennyiség mutatkozik, önmagában nem lehet levonni semmilyen következtetést.

Kétségbe vonta azt is, hogy az alatt az egy nap alatt, amely a lefoglalás és a vegyvizsgálat között eltelt, az egyébként is száraz marihuána növényben további súlyvesztés következett volna be, ennek mentén pedig megdönthetőnek látta a szakértő tárgyalási nyilatkozatának hitelt érdemlőségét, mely szerint súlycsökkenést az időmúlás eredményezhetett volna.

Ezen túlmenően meglátása szerint a szakértői vizsgálatához a mintavételezésre úgy kellett volna sort keríteni, hogy a lefoglalt 900 gramm marihuánából legalább 4, az 1970 grammból pedig további 7 véletlenszerű helyről kellett volna a mintákat biztosítani. Ha ez nem így történt, akkor nem lehet alappal következtetést vonni a hatóanyag tartalomra.

A vegyvizsgálat során alkalmazott folyadék-kromatográfiás készülékkel kapcsolatban hiányolta, miszerint a szakértői véleményből nem tűnik ki, hogy e készülék a vizsgálat alatt rendelkezett-e hitelesítéssel, és hogy az oldószer, mint hozzáadott anyag, megváltoztatja-e a hatóanyag koncentrációját.

Végezetül a szakvéleménnyel összefüggésben arra is hivatkozott, hogy azt a szakértő2 szakértőjelölt készítette, míg szakértő1 csak ellenjegyezte azt, ezért a szakértői vélemény bizonyítékként nem vehető figyelembe.

Tanú1 vallomásával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint az előállításának időtartama alatt nála kialakulhatott klinikai és pszichikai függőség, és ilyen állapotban bírták rá a vallomás megtételére. Álláspontja szerint függősége elérhette akár az elmebetegség szintjét is, amelyet alátámaszt az, hogy az első kihallgatásán elvégzett felismerésre bemutatás során „nem mondta meg, hogy miről ismerte fel az általa körülírt személyt.”

Érdemben a tanú vallomásával összefüggésben hivatkozott a rendőri jelentésre és a tanúkihallgatás során tett „rendőri vallomásra” is, melyek egyértelműen azt támasztják alá, hogy a tanú bement a vádlott lakásába. Ehhez képest a törvényszék kellő ok nélkül fogadta el tanú1 tanúvallomását.

Tanú2 kapcsán ugyancsak a tanú elvonási tünet-együttesből fakadó elmezavarának lehetőségével érvelt, amelyet meglátása szerint az támaszt alá, hogy első ízben nem ismerte fel a vádlottat, majd nyomás hatására monitorról mégis felismerni vélte.

A tanúkat ezért elmeorvosi vizsgálat alá kellett volna vetni annak tisztázása érdekében, hogy kihallgatásukkor az elvonási tünetek miatt fennállott-e náluk elmebetegség.

Emellett a tanúk vallomását azért is ki kell rekeszteni a bizonyítékok köréből, mert először őket gyanúsítottként hallgatták ki, majd anélkül, hogy a korábbi eljárást megszüntették volna velük szemben, tanúként kerültek kihallgatásra.

A rendelkezésre álló adatok szerint az egyik műanyag zsákon egy tanú3 nevű személy ujjnyomatát azonosították, viszont nevezett kihallgatására nem került sor, holott így kellett volna tisztázni a nyomozó hatóságnak azt, hogy a titkos nyomozás során tanú3 nem volt-e fedett nyomozó, és nem ő vitte-e a vádlotthoz a kábítószeret, ekként nem szegte-e meg a provokáció tilalmát, avagy azt, hogy tanú3 nem volt-e szintén kábítószer fogyasztó, mert ez esetben alátámasztható az a vádlotti hivatkozás, miszerint a vádlott az „önkiszolgáló rendszer” fenntartásában végzett közreműködése során kényszer és fenyegetés hatása alatt állott.

Az informatikai szakértői vélemény kapcsán a vádlott SIM kártyáján található kapcsolati adatokat elemezte, és abból azt a következtetést szűrte le, hogy a mentett kapcsolatok közül a férfiak a vádlott életkorának megfelelő kapcsolati rendszerhez igazodó számadatot tükrözik. Emellett hivatkozott a nyomozati iratok 629. oldalán elfekvő rendőri jelentésre, mely szerint a vádlott telefonjában lévő nevek nem hozhatók összefüggésbe kábítószerrel kapcsolatos bűncselekményekkel.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás utolsó bekezdése szerint a 2013. szeptemberétől tárolt és értékesített, le nem foglalt kábítószer mennyisége is meghaladta a jelentős mennyiség alsó határát, de ez már olyan becslés és vélelmezés, amelyet nem lehetett volna bizonyítékként figyelembe venni.

Végül - az enyhítést célzó fellebbezése körében - a védelem javára írható enyhítő körülményeket hangsúlyozta: fiatal felnőtt korát, azt, hogy az ítélet kihirdetését követően önkéntesen állt munkába a büntetés-végrehajtási intézetben, szabadulása után a családjában hagyományos művészi életpályát kívánja folytatni és tervei között önkéntes alapítványi munka folytatása is szerepel.

Mindezek alapján elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a törvényszék új eljárásra utasítását, másodlagosan pedig - amennyiben a hatályon kívül helyezést nem osztaná az ítélet tábla - a büntetés mértékének enyhítését, fegyház helyett börtön fokozat megállapítását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.736/2016/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi perorvoslatokat alaptalannak minősítette.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott eljárásban megalapozott tényállást állapított meg. Indokolási kötelezettségét teljesítve számot adott arról, mely bizonyítékot, és miért fogadott, vagy vetett el. A tényállásban írt elkövetési magatartás minősítése is törvényes. Viszont az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, és a középértéktől való eltérésre sem adott kellő magyarázatot.

Ezért a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás súlyosítására, míg egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő a fellebbezését és annak írásban előterjesztett indokait változatlan tartalommal fenntartotta.

A vádlott felszólalásában elmondta, hogy előzetes letartóztatásának tartama alatt munkát végez, emellett zenekarban basszus-gitározik, és tanítja is a gitározást.

Az ügy érdemében a védőjéhez csatlakozott, az utolsó szó jogán pedig megbánását hangsúlyozta, és büntetése enyhítését kérte, különösen az eljárást nehezen viselő családjára tekintettel.

A fellebbezések közül a védelmi perorvoslat enyhítést célzó részében alapos.

A kétirányú fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le az eljárást.

Figyelemmel volt a kiemelt jelentőségű ügyek általánostól eltérő eljárási rendjére.

Az ügyben tanúként kihallgatott tanú1 esetében biztosította a Be. 82.§ (1) bekezdés b) pontjában írt mentességi jogot.

Tanú2 vonatkozásában minden szükséges intézkedést megtett a tartózkodási helyének megállapítása érdekében, mely eredményre nem vezetett, így módon a tanú nyomozás során különböző eljárási pozíciókban tett vallomásait a Be. 296.§ (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése alapján törvényesen tette felolvasással a bizonyítékok részévé.

A két tanú vallomásának kirekesztésével összefüggésben tett védői kezdeményezést az ítéltábla nem osztotta.

Kétségtelen, hogy a nyomozó hatóság mindkettejük részére védőt rendelt ki az ügyben, amikor gyanúsítottként vonta felelősségre őket, és az sem lehet vitás, hogy a védők a kihallgatás alkalmával nem jelentek meg, ez azonban önmagában a gyanúsított felelősségre vonásnak nem képezheti eljárási akadályát.

Jóllehet, a Be. olyan kifejezett felhatalmazást nem tartalmaz, mely alapján a nyomozó hatóság a gyanúsítottat nyilatkoztathatná arra, hogy védő nélkül is kíván-e vallomást tenni, de ezzel együtt sem fedti a valóságot az, hogy az ilyen gyanúsított nyilatkozat az eljárási törvény megszegésével került volna beszerzésre. Ugyanis a kifejezett rendelkezés hiánya más oldalról egyértelmű tiltást sem jelent, a nyomozó hatóság felhívása inkább a gyanúsított érdekeit szolgálta, mint a jogait sértette volna.

Emellett a Be. 184.§ (2) bekezdés I. fordulata is akként fogalmaz, hogy ha a gyanúsítottat az ügyész vagy a nyomozó hatóság kihallgatja, a védője a kihallgatáson jelen lehet, azaz az eljárási törvény sem teszi kötelezővé ezen eljárási cselekményen a védői részvételt.

Noha tény, hogy tanú2 és tanú1 is valóban fogyasztott kábítószerrel az előállítását megelőzően, azonban esetükben egyáltalán nem merült fel elmezavar, az ezzel összefüggő valamennyi védői érvelés alaptalan. Elvonási tünetek fennálltára a vallomásukról készült jegyzőkönyv, mint közokirat tanúsága szerint maguk a kihallgatott személyek sem hivatkoztak.

Ezen túlmenően a későbbiek folyamán mindkettejüket ismételten kihallgatta a nyomozó hatóság, tanú1-et a bíróság is, melyek során valamennyi korábbi gyanúsítottként tett nyilatkozatukat változatlan tartalommal fenntartották. Következésképpen emiatt is kizárható első kihallgatásukori tudatzavart állapotuk.

Végül pedig az a körülmény, hogy az eljárás iratai között eljárást megszüntető határozat a tanúk esetében nem lelhető fel, egyik eljárási pozícióban tett vallomásukat sem teszi törvénysértővé.

A nyomozati iratok 125. oldalán és 127. oldalán fellelhető, az elterelésen történő részvételre tekintettel célszerűségi okokból tanú1 és tanú2 ügyét jelen üggyől elkülönítő nyomozási határozat tanú1 vonatkozásában 2015. február 10., tanú2 vonatkozásában 2015. február 3. napján kelt. Miután tanúkénti kihallgatásukra e dátumot követően (tanú1 2015. február 11., tanú2 2015. február 13. tett vallomást) került sor, így a vádlott ellen folyamatban maradt büntetőügyben nevezetteket már kizárólag tanúként lehetett jogszerűen az eljárásban kihallgatni, ezért az elsőfokú bíróság megszüntető határozat hiányában is megalapozottan foglalt állást a kérdéses vallomások bizonyítékkénti értékelhetősége vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság a Be. szabályainak megtartásával hallgatta meg a tárgyaláson szakértő2 igazságügyi vegyész szakértőt.

A Be. 258.§ (3) bekezdés f) pontjának megtartásával eleget tett az elutasított bizonyítási indítványok indokolására irányuló eljárási kötelezettségének is.

Helyesen utasította el a védőnek újabb elmeorvos-szakértő kirendelésére irányuló indítványát, mert a védő által megjelölt ok („ilyet csak egy elmebeteg tesz”) a szakértői bizonyítás megismétlésére alapot nem teremtett.

Önmagában az a körülmény, hogy egy tanút személyesen kihallgatni nem lehet, egy bizonyíték kirekesztésére szintén nem nyújt törvényes lehetőséget. Az eljárási törvény maga is számos esetben enged kivételt a közvetlenség elvének alkalmazása alól anélkül, hogy a bizonyíték elveszítené érvényességét, így - többek közt - az ismeretlen helyen tartózkodó tanú esetében is. A jelen ügyben - mint ahogyan arra az ítéletábra a fentiekben már utalt - az elsőfokú bíróság a törvény rendelkezéseinek maradéktalan megtartásával kerített sort tanú2 tanú nyomozás során tett vallomásainak felolvasására, ezért annak a bizonyítékok köréből történő kirekesztésére irányuló védői indítvány elutasításáról is jogszerűen határozott.

Mindezen túl általánosságban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a lehetséges és szükséges körben lefolytatta, a vád tárgyává tett cselekmények elbírálása szempontjából releváns valamennyi bizonyítékot feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte. Tényből tényre is helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás legnagyobb részében megalapozott, az csak kisebb mértékben hiányos, ezért a tényállást a másodfokú bíróság a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja:

- A személyi körülmények körében feltüntetett elítélés alapjául szolgáló bűncselekményt a vádlott a jelen ügyben elbírált bűncselekménnyel egy időben követte el. Az ítélet száma helyesen: 26.B.22107/2014/11., a jogerőre emelkedés időpontja pedig 2014. október 27-e.
- A történeti tényállást az ítélet 3. oldal 2. bekezdésének utolsó előtti sorában pontosítja azzal, hogy az ott feltüntetett összeg helyesen 30.000 forint.
- A 3. oldal 3. bekezdését követően a tényállást kiegészíti azzal, hogy a vádlott ... utcai lakásában tartott házkutatás alkalmával lefoglalásra került kábítószer hígítására szolgáló kreatin-monohidrát, továbbá kábítószerrel szennyezett két digitális mérleg is, amely a kábítószer kiszerezését szolgálta. Ezen felül a szobában lévő kihúzható ágy

ágyneműtartójából egy nylon táskából 1.388.000 forint, míg a vádlott ruházatából további 80.500 forint készpénz.

A ... utcai lakásban tartott házkutatás során lefoglalásra került még kábítószer tárolására szolgáló, kábítószerrel szennyezett műanyag edény és két darab kábítószerrel szennyezett digitális mérleg is, melyek a kábítószer kiadagolására szolgáltak.

- A 3. oldal 5. bekezdésében írt kábítószer hatóanyag tartalmak sorrendben helyesen a következők: 402,8 gramm totál-THC, 3 gramm amfetamin-bázis, 0,0024 gramm pszilocin és 0,45 gramm kokain-bázis, míg ezeknek a jelentős mennyiség alsó határához viszonyított aránya helyesen 366,78%, azaz több mint 3,6-szerese.
- A következő bekezdésben írt hatóanyagok közül az amfetamin helyesen 0,29 gramm volt. Kiegészíti e bekezdést azzal, hogy a vádlottól tanú1 által megvásárolt kábítószer a jelentős mennyiség alsó határának 2,94%-át tették ki.
- A 3. oldal 7. bekezdésében írt hatóanyag helyesen: 0,02 gramm totál-THC, és kiegészíti a bekezdést azzal, hogy ez a jelentős mennyiség alsó határának 0,17%-a.
- A történeti tényállás utolsó bekezdését mellőzi és helyébe azt rögzíti, hogy a vádlott által megszerzett és részben tárolt, részben már tanú1, illetve tanú2 részére továbbértékesített kábítószer összesített hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta, annak 369%-a, azaz közel 3,7-szerese.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már teljes és megalapozott és az a másodfokú eljárás során is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét példásan teljesítve adott számot arról, hogy a vádlott tagadása ellenében mely egyéb bizonyítékokra alapította a tényállását. E körben tanú1 és tanú2 tanúvallomására, az elfogásról készült rendőri jelentésekre, házkutatási és lefoglalási jegyzőkönyvekre, a lefoglalt tárgyak vizsgálatáról készült szakértői véleményekre, vegyész- és számítástechnikai szakértői véleményekre, hívásforgalmazási adatokra támaszkodott, melyek, szemben a vádlott többször is változtatott védekezésével, a lényegi elemek tekintetében teljes egészében egybehangzóak voltak, és a vádlott felelőssége irányába hatottak.

Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a tanúk vallomásait és az ítélet 5. oldal 2. és 3. bekezdésében logikus magyarázatát adta annak, miért voltak azok a vádlott védekezésével szemben elfogadhatók.

Az igazságügyi vegyész szakértői vélemény kapcsán kifejtett védői okfejtések egyikét sem osztotta a másodfokú bíróság.

Iratellenes az a védői állítás, miszerint az eljárás során lefoglalt kábítószer szakértőhöz való megérkezése, kibontása, tartalmuk szemlélésének dokumentálása elmaradt volna.

A tárgyaláson is kihallgatott szakértő2 a tárgyaláson bemutatta azt a csomagbontási jegyzőkönyvet, amely a szakértői vizsgálat tárgyát képező bűnjelek átvételét teljes hitelességgel igazolta (bírósági iratok 21/4. száma alatt fellelhető). Egyéb adat sem kérdőjelezte meg azt, hogy az ügyben pontosan azon tárgyak szakértői vizsgálatára került sor, melyek a vádlottól, a vádlott által bérelt

ingatlanokból, illetve a rendőri intézkedéssel érintett további személyektől került lefoglalásra. Ily módon tehát a szakértői vélemény hitelessége nem kérdőjelezhető meg.

Minden alapot nélkülöz az a hivatkozás is, hogy a szakértői vizsgálatra mindössze egy nappal a lefoglalás után került volna sor. Kétségtelen, hogy a szakértői vizsgálatra való átvételre a csomagbontási jegyzőkönyv tanúsága szerint a lefoglalást követő napon került sor. Ugyanakkor a vegyvizsgálatra a szakértői vélemény tanúsága szerint csak 2014. március 1-jén, következésképpen a védői fellebbezésben írtak nem cáfolják azt a szakértői állítást, mely szerint a lefoglalás és a vizsgálat időpontja között a kannabisz további száradása miatt következhetett be súlyvesztés, ez okozta a házkutatás során mért és a vegyvizsgálat során mért adatok közti különbséget.

Ami a vegyész szakértői vizsgálat módszerével és a vizsgálati készülékek akkreditációjával kapcsolatos védői kifogásokat illeti, azok szintén alaptalanok. Semmilyen tény, körülmény nem merült fel az ügyben azzal kapcsolatban, hogy a szakértő nem a reá irányadó szabályok és protokollok szerint végezte a mintavételezést és a vegyvizsgálatot, arra pedig éppen a szakértő különleges kompetenciája miatt nincsen törvényes lehetőség, hogy a vizsgálati módszert, illetve a műszerek működési elvét vagy hitelesítési adatait - kellő szakértelem hiányában - meg lehessen kérdőjelezni.

Végezetül a szakértő-jelölt eljárása kapcsán utal arra a másodfokú bíróság, hogy az a védői állítás is ellentétes az iratok tartalmával, mely szerint a szakvéleményt szakértő2 szakértő-jelölt készítette, míg szakértő1 csak ellenjegyezte. A szakértői vélemény (nyomozati irat 533. oldal) szerint a szakvéleményt a szakértő és a szakértő-jelölt együttesen aláírta, ebből - a szakértői törvény és a Be. rendelkezései alapján - csak az következhet, hogy szakértő készítette el a szakvéleményt és abban közreműködött szakértő-jelölt is.

A szakértői vizsgálat időpontjában még hatályban volt, az igazságügyi szakértői tevékenységről szóló 2005. évi XLVII. törvény 30. § (1) és (2) bekezdése szerint a szakértő-jelölt közreműködhet a szakértői vélemény elkészítésében, és a szakértő a szakértői vélemény elkészítéséhez szakértő-jelölt közreműködését igénybe veheti. A jelen esetben is ez történt, ezért a szakvélemény törvényességéhez ez okból sem férhet kétség. Miután a közreműködő szakértő-jelölt időközben szakértővé vált, a tárgyalási meghallgatása megfelelt a perrendi szabályoknak.

Az informatikai szakértői véleményt támadó védői kifogás megint csak ellentétes az iratok tartalmával. Az elsőfokú bíróság nem a vádlott telefonjának SIM kártyáján elmentett kapcsolatok számára alapította a megállapításait, miként az informatikai szakértői vélemény sem, hanem a ténylegesen létesített hívások adataira, amely lényegesen, többszörösen meghaladja a mentett kapcsolatok számát, ily módon az ennek kapcsán kifejtett védői következtetések teljes mértékben alaptalanok.

Tanú3 ujjnyomatával, illetve a titkos nyomozással összefüggő érvelés mindössze fikción alapul. Arra, hogy az ügyben titkos nyomozás folyt, adat nincs, a vádbeli napon történt megfigyelés sem azonos a titkos információgyűjtéssel.

Az, hogy az eljárás során az egyik műanyag zsákon azonosított ujjnyomat alapján nem került kihallgatásra tanú3, az eljárás egyéb adatait nem teszi kétségessé. Az ujjnyomat számtalan módon kerülhetett az eljárás során lefoglalt műanyag zsákra. A vádlott ehhez képest egyszer sem jelölte meg nevét szerint azon személyeket, akik állítása szerint őt az eljárás tárgyát képező bűncselekmény elkövetésére kényszerítették. Az pedig, hogy az ujjnyomathoz tartozó személy, nevezetesen tanú3 fedett nyomozó volna, és hogy hatósági provokációval bírta volna rá a vádlottat bűncselekmény elkövetésére, netán ő az egyik fogyasztója lett volna a vádlottnak, a legcsekélyebb összefüggésben

sem áll a tényekkel és az eljárás adataival, ily módon nem róható az elsőfokú bíróságnak fel az, hogy nem vizsgálódott tovább ebben a vonatkozásban.

A védői okfejtések közül - bár nem teljes körben - az alábbiakat osztotta a másodfokú bíróság:

A Be. 4. §-ában foglalt bizonyítási alapelv mentén kialakult bírói gyakorlat alapján abban az esetben, ha a szakértői mérés bizonytalansági tényezőt is eredményezett, úgy a vádlottra nézve legkedvezőbb adatokat kell figyelembe venni. Ennek alapján pontosította a másodfokú bíróság a tényállásban az egyes hatóanyag tartalmakat és azok összesített mennyiségét is.

A 2013. szeptemberétől értékesített, már meg nem lévő kábítószer-mennyiségekre vonatkozó megállapítást mellőzni kellett, mert a vádhatóság sem kötötte konkrét mennyiségekhez az elfogást megelőző időszakban végzett vádlotti kereskedői cselekményt, és erre vonatkozó kétséget kizáró bizonyítékok sem merültek fel az ügyben, ezért ítéleti bizonyossággal ilyen megállapítás nem tehető.

A tanúvallomások viszont arra minden kétséget kizáróan bizonyítékul szolgáltak, hogy a vádlott nem csak az elfogás napján, hanem azt megelőzően, legkorábban a tényállásban rögzített időponttól kezdődően rendszeresen értékesített a két tanún kívül is több személy részére nagy rendszerességgel kábítószeret.

A fentiek figyelembe vételével összességében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, az a vádlott tagadásával ellentétes részeiben is a bizonyítékok logikus és jogszerű mérlegelésén alapul, ezért a védő - valójában a vádlotti védekezés elfogadásán alapuló - hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezése a másodfokú eljárásban nem vezethetett eredményre.

A törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, cselekményének jogi minősítése is maradéktalanul helyes, azt mindössze pontosítani kellett, éppen az elsőfokú bíróság törvényes, és a bírói gyakorlatnak is megfelelő jogi indokolása alapján, valamint a bűncselekmény bírósági határozatban történő megnevezéséről szóló 61/2008. BK vélemény 3. a) pontjában írtakra tekintettel.

E szerint ugyanis a bűncselekmény szöveges minősítése után - zárójelek közé foglalva - a bűncselekmény Btk. Különös Része szerinti minősítését kell feltüntetni, amelyhez hozzátartozik az is, ha az elkövetési magatartás azonos büntetési tétellel fenyegetett különböző alakzatokból áll, akkor erre 1. fordulat, 2. fordulat stb. megjelöléssel kell utalni.

Az új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetnének jogi minősítése is helyes, az a kábítószer-kereskedéssel valóságos anyagi halmazatban áll. E bűncselekmény mikénti értékelését az új pszichoaktív anyag mennyisége nem befolyásolja.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó tényezőket döntően helyesen tárta fel. A másodfokú bíróság azonban további enyhítő körülményként értékelte azt, hogy a kábítószer a minősítéshez megkívánt mennyiséget csekélyebb mértékben haladta meg, továbbá, hogy az elkövetési időszak - az adott bűncselekmény jellegzetességeit tekintve - aránylag rövid időtartamot ölelt fel.

A törvényszék helyesen választotta meg úgy a szabadságvesztés főbüntetést, mint a közügyektől eltiltás mellékbüntetést is, azonban az ítéletábra nagyobb jelentőséget tulajdonított a vádlott fiatal felnőtt korának, és döntően erre, valamint az újabb enyhítő körülményekre figyelemmel látott alapot

a szabadságvesztés enyhítésére. Így annak tartamát a törvényi minimumban határozta meg, az ezzel azonos tartamban kiszabott mellékbüntetés érintése nélkül.

A vagyonek Kobzás intézkedés alkalmazása a törvény kötelező szabálya folytán helyes volt, miként a feltételes szabadságra bocsátást és a beszámítást érintő rendelkezés is.

A járulékos kérdésekben is a jogszabályoknak megfelelő döntést hozott az elsőfokú bíróság, az ítélőtábla mindössze az egyik, vádlottnak kiadni rendelt bűnjeltárgy tételszámát helyesbítette.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítélőtábla a Fővárosi Törvényszék 29.B.782/2015/28. számú ítéletét a Be. 372.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján rendelte beszámítani.

A másodfokú eljárás során felmerült, kirendelt védői díjból álló bűnügyi költség állam általi viseléséről - a részben eredményes védői fellebbezés folytán - a Be. 381.§ (1)-(2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2017. január 11.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
előadó bíró

dr. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 29.B.782/2015/28. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 5.Bf.295/2016/13. számú ítéletében írt változtatással 2017. január 11. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2017. január 11.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő